

## Arrest

nr. 65 933 van 31 augustus 2011  
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2010 waarbij de aanvraag artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker was niet gekend bij de verwerende partij toen hij op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. De aanvraag werd op 10 november 2010 onontvankelijk bevonden omdat de aanvraag niet vergezeld was van een afschrift van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een nationale identiteitskaart, hetzij een motivering doe toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, gewijzigd door de wet van 15 september 2006. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige*

*motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De door betrokkene voorgelegde stukken met name zijn geboorteakte, een 'carte de dispense de service national', een 'certificat de nationalité algérienne' en een 'récépissé de dépôt de demande de première immatriculation' kunnen door onze diensten niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument.*

*Reden van de maatregel:*

*• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de wet van 29 juli 1991 alsook de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *"Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Dat de reden van de beslissing de volgende is: De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis § 1 van de vreemdelingenwet, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006. De door betrokkene voorgelegde stukken met name, zijn geboorteakte, een carte de dispense de service national, een certificat de nationalité algérienne en een récépissé de dépôt de demande de première immatriculation kunnen door onze diensten niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent. De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen. Op 07.12.2009 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat hij geen paspoort of nationale identiteitskaart bij zijn aanvraag voegde of motiveerde waarom hij in aanmerking dient te komen voor de vrijstelling. Dit ten onrechte. Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen. In principe moet een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart voorgelegd worden. De geldigheid van deze documenten mag reeds verlopen zijn. Vreemdelingen die geen identiteitsdocumenten kunnen voorleggen, moeten aantonen dat ze in de onmogelijkheid verkeren om aan deze documenten te geraken. Basisprincipe is dat moet worden nagegaan of op basis van de voorgelegde documenten de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan. Bij zijn aanvraag voegde verzoeker volgende stukken ter staving van zijn identiteit:*

- Stuk 7: - carte de dispense du service national met foto*
- Extrait des registres des actes de naissances*
- Certificat de nationalité algérienne*
- Recépissé de depot de demande de première immatriculation met foto*
- Stuk 11: bewijs aanvraag paspoort*

*Op basis van het geheel van deze stukken kan wel degelijk de identiteit van verzoeker met voldoende zekerheid worden vastgesteld. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9 bis van de vreemdelingenwet wordt gesteld: "de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienden om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." Hieruit kan dus afgeleid worden dat bij onzekerheid over iemands identiteit de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op geen enkele wijze kan getwijfeld worden aan de identiteit van verzoeker. Te meer daar de carte de dispense du service national en de recepisse de depot de demande de première inamatriculation foto's bevatten van verzoeker. Dat deze stukken klaar en duidelijk zijn identiteit vermelden. Bovendien wordt dit in de bestreden beslissing ook niet opgeworpen door dienst vreemdelingenzaken. Verzoeker voegde aldus stukken bij zijn aanvraag die toelaten hem te vereenzelvigen met de titularis van de identiteitsstukken. Dat bezwaarlijk de regularisatieaanvraag van*

verzoeker in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet thans als onontvankelijk kan beschouwd worden. De motivering om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren is absoluut niet afdoende. De loutere motivering "dat de door verzoeker voorgelegde stukken met name, zijn geboorteakte, een carte de dispense de service national, een certificat de nationalité algérienne en een récépissé de dépôt de demande de première immatriculation kunnen door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument" is niet afdoende. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan. Verzoeker meent dat dienst vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld waardoor zij onredelijk tot haar besluit is gekomen. Dienst vreemdelingenzaken heeft immers op geen enkele wijze rekening gehouden met stuk 11 van verzoeker: bewijs aanvraag paspoort van verzoeker. De bestreden beslissing verwijst hier totaal niet naar zodat verzoeker de indruk heeft dat dienst vreemdelingenzaken voor het beoordelen van de aanvraag van verzoeker met dit stuk geen rekening heeft gehouden. Minstens diende dienst vreemdelingenzaken hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing, wat zij nagelaten heeft te doen. Dat dient vreemdelingenzaken hier totaal geen rekening mee gehouden heeft. Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft. Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig. Minstens is de bestreden beslissing op dit vlak niet goed gemotiveerd. Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.3. Verzoeker beweert samenvattend dat hij bij zijn aanvraag de volgende documenten overmaakte: (stuk 7) 'carte de dispense du service national' met foto, 'extrait des registres des actes de naissances', 'certificat de nationalité algérienne', 'recepisse de depot de demande de première immatriculation' met foto en (stuk 11) en het bewijs van een aanvraag voor een paspoort. Deze documenten, in hun geheel, dienen volgens verzoeker te volstaan om zijn identiteit vast te stellen. De motivering van de bestreden beslissing om zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren, is dan ook onvoldoende. Bovendien zou niet blijken uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening zou hebben gehouden met het stuk dat bij de aanvraag werd gevoegd onder stuk 11, met name het bewijs van aanvraag voor een paspoort. Ook op dit punt acht verzoeker de motiveringsplicht *in casu* geschonden.

2.4. De Raad laat vooreerst gelden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

2.6. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.7. Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is. Er wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, een voorwaarde is en de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".*

2.8. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager, in casu op verzoeker.

2.9. Er dient opgemerkt te worden dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *"een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel"* is (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Een nationaliteitsbewijs valt hier niet onder. Hoewel een nationaliteitsbewijs bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een nationaliteitsbewijs niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde.

2.10. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het de Raad evenmin kennelijk onredelijk overkomt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing aangeeft dat er, aan de hand van voornoemde documenten ('carte de dispense du service national' met foto, 'extrait des registres des actes de naissances', 'certificat de nationalité algérienne', 'recepisse de depot de demande de première immatriculation' met foto en (stuk 11), niet kan besloten worden tot een geldig identiteitsbewijs. *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33)."

2.11. In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgesteld reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn"*.

2.12. Er wordt herhaald dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk raam te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, en dat dient te worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

2.13. Uit het voorliggend verzoekschrift blijkt tevens duidelijk dat verzoeker niet betwist dat hij een dergelijk document (een geldig identiteitsbewijs in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet) niet heeft overgemaakt aan het bestuur. Verzoeker meent wel '*bewijs van aanvraag voor een paspoort*' overgemaakt te hebben. Verzoeker haalt aan dat er geen rekening werd gehouden met het door hem overgemaakte stuk 11 ('*bewijs van aanvraag paspoort*'), doch dit stuk werd klaarblijkelijk niet toegevoegd aan de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 15 december 2009 noch op latere datum bijgevoegd.

De aan de aanvraag gehechte inventaris behelst immers slechts de volgende stukken:

1. *Factuur ziekenhuis Brussel*
2. *Document dienst spoedgevallen ziekenhuisnetwerk Antwerpen*
3. *Document dokter*
4. *Kopie huurovereenkomst vriendin waarmee hij samenwoonde + betalingsbewijzen*
5. *Document Stuivenberg 2007*
6. *Factuur ziekenhuis 2007*
7. *Identiteitsdocumenten Algerije*
8. *Huurcontract*
9. *Getuigenverklaring eigenaar*
10. *Getuigenverklaring overbuur*
11. *(handgeschreven) bewijs aanvraag paspoort*
12. *(handgeschreven) bewijs huis Nederlands*
13. *(handgeschreven) huurcontract*
14. *(handgeschreven) doc. dochters van de wereld*

2.14. De effectief aan de aanvraag toegevoegde stukken waren echter niet genummerd en de onder stuk 7: '*identiteitsdocumenten Algerije*' begrepen documenten waren niet gespecificeerd. Uit de volgorde en het onderzoek van alle aanwezige documenten, werd weliswaar afgeleid dat verzoeker de volgende stukken bedoelde: 'carte de dispense du service national', 'extrait des registres des actes de naissances', 'certificat de nationalité algérienne', 'recepisse de depot de demande de première immatriculation' heeft bijgebracht. Deze documenten zijn echter geen identiteitsdocumenten in de zin van voornoemd artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit gegeven staat op ondubbelzinnige wijze vast en wordt overigens niet op ernstige wijze door verzoeker betwist.

2.15. Uit de voorgelegde stukken blijkt in ieder geval niet dat een '*stuk 11: bewijs aanvraag van een paspoort*' werd overgemaakt, waardoor de bestreden beslissing hieromtrent geen motivering kon voorzien. Het bestuur kan dan ook geen onzorgvuldigheid of gebrek in de motivering dienaangaande worden verweten.

2.16. De Raad stelt zodoende vast dat verzoeker in gebreke is gebleven om een identiteitsdocument voor te leggen en in zijn aanvraag ook geen geldige motivering heeft aangevoerd om hem vrij te stellen van deze voorwaarde, waardoor zijn aanvraag terecht is afgewezen als onontvankelijk.

2.17. Het bestuur kwam terecht tot haar besluit na grondig en zorgvuldig onderzoek van de door verzoeker werkelijk overmaakte stukken en van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. Het bestuur heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief. De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd.

Het enige middel is niet gegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC